

Discurs de Carme Chacón en el Consell Nacional de proclamació com a candidata a les eleccions generals

Barcelona, 17 de setembre de 2011

Gràcies.

No em resigno. No m'he resignat mai. Mai. Molts em coneixeu bé. Per això ho sabeu. Per això vull agrair-vos especialment que em permeteu encapçalar la llista del PSC a les properes eleccions generals. I encapçalar-la, precisament, en aquestes eleccions, quan hi ha molts ciutadans que han donat l'esquena a la política, i més darrerament.

És cert que l'actitud d'alguns polítics no ajuda. Són aquells que utilitzen el càrrec en benefici propi, els que no diuen la veritat ni per casualitat, els que donen l'esquena als ciutadans o es passen el dia bàsicament intercanviant pessics amb els adversaris. Això no és Política; això és politiqueria.

En teoria, qualsevol podria decidir passar de la política. Però la política no passa de ningú. I tot i que l'hem de millorar, no serveix de res donar-li l'esquena. Perquè si tu no vas a la política, la política ve a tu. Per bé o per mal.

Ho vaig aprendre des de que vaig néixer.

Vaig néixer lluitant contra un cor defectuós, contra una cardiopatia congènita, com fan avui unes 100.000 persones a Espanya.

Sense la sanitat pública jo no podria viure com una dona sana, que és el que em sento. Tampoc no hagués estat mare. En un sentit molt real, dec la meua vida i la del meu fill a què tenim un excel·lent sistema sanitari públic.

Sense la política, la meua vida hauria estat ben diferent.

Com tants d'altres joves, fa 20 anys vaig estudiar, en bona part, gràcies a les polítiques progressistes del Partit Socialista.

Van ser les beques del govern de Felipe González les que em van donar l'oportunitat de fer la carrera de Dret. No vaig ser l'única: vaig néixer l'any 1971, i quan tenia 21 anys, al 1992, hi havia 800.000 estudiants becats; quatre vegades més que els que hi havia al 1982, quan els socialistes vam arribar al govern.

I en aquells anys de govern de Felipe, la quantia mitjana de les beques es va multiplicar per 6. És a dir, la inversió en beques es va multiplicar per 15.

O sigui que es van destinar 15 vegades més diners per garantir en aquest país la igualtat d'oportunitats. És que els governs anteriors no creien en la igualtat d'oportunitats? Probablement sí. Però hi creien, com a mínim, 15 cops menys.

I si Espanya no hagués entrat a la Unió Europea l'any 1986, i això també va ser política, tampoc no hauria pogut estudiar fora, a Gran Bretanya, amb una beca Erasmus.

Sense la Política la vida de moltes persones hauria estat molt diferent.

Però tampoc no li podem demanar tot a la política. Ni la política, si és sincera, ho pot prometre. La societat avança amb l'impuls de les seves institucions, dels seus serveis públics, però també cal alguna cosa més: l'esforç de cadascun.

El valor de l'esforç i de l'obstinació el vaig aprendre de la meva àvia. Sóc la néta de la Severina, una portera del barri de Sants. Després que al 39 assassinessin el seu pare en una cuneta d'un poble de Burgos, va decidir venir a Barcelona a servir en una casa. I després, durant 38 anys va treballar més de 14 hores diàries a una porteria de Sants.

Ella sempre em deia que, en la vida, les coses costen. I que s'han d'aconseguir amb esforç. M'ho va ensenyar la meva àvia, però també ho vaig aprendre del tot mentre estudiava la carrera, treballant en uns grans magatzems. Van ser treballs eventuais, però amb aquesta experiència vaig

comprendre la importància de guanyar les coses per una mateixa, i com d'important era la feina.

Era quelcom que llavors ens semblava difícil, però que teníem a l'abast. Avui en dia, en plena crisi, tenir una feina s'ha convertit en un somni per a molts joves.

A Catalunya i a Espanya ens trobem en una situació molt difícil: estem vivint la pitjor crisi econòmica que ha conegut el món des de fa més de 80 anys. Una crisi que té el seu origen en el sector financer, i que després ha contagiats brutalment l'economia productiva.

A aquesta situació s'uneixen els problemes propis del nostre país, en particular l'elevada dependència que tenia la nostra economia del sector de la construcció.

En aquesta crisi hem perdut dos milions i mig de llocs de treball. D'aquests, un milió i mig provenien de la construcció. I l'altre milió ha estat degut a la caiguda de la demanda i a les dificultats de milers d'empreses per accedir al crèdit.

I això és així perquè tenim un deute elevat, més privat que públic –dos terços de tot el que deu Espanya ho deuen les seves empreses i els seus particulars—. Sols menys d'un terç és deute de les administracions, i aquesta part del deute públic deriva del dèficit.

Però que no us enganyin. La gent té dret a saber la veritat: el dèficit no és la causa d'aquesta crisi, com diu el PP. És la seva conseqüència. La veritat és que portem més d'una dècada amb una economia trucada, intentant que funcionin receptes fallides i enganyoses.

Ens van fer creure que com menys controlats estiguessin els mercats, més riquesa es crearia. I és veritat, es va generar riquesa, fictícia per a la majoria i només real per a uns pocs. I l'Estat ha hagut d'intervenir per arreglar les destrosses després de més d'una dècada d'aquesta visió miop.

Ens van dir que com més es liberalitzés el sòl més rics seríem. I sí, els pisos van pujar, però la bombolla va esclatar i avui tots som més pobres i estem més endeutats.

Aquesta és la realitat que hem d'afrontar. Ara tenim un camí molt difícil per davant, per canviar el nostre model productiu fins aconseguir que es recuperi l'economia i la creació d'ocupació. I hem de decidir com volem recórrer aquest camí.

Per descomptat, aquest camí no pot passar per retallar tot allò que ens fa més forts com a societat.

Si amb l'excusa de la crisi:

- Sacrifiquem la sanitat, com fan CiU i el PP;
- Si amputem l'educació, com fan CiU i el PP;
- Si escatimem allò imprescindible a qui menys té, com fan CIU i el PP

Si amb l'excusa de la crisi renunciem a la xarxa de solidaritat, de cohesió, que amb tant d'esforç hem construït en aquests 30 anys de democràcia, acabarem molt pitjor de com estàvem: empobrits i sense futur.

Aquest és el model dels altres. Aquest no és el nostre model.

M'explicaré.

El deute no cau del cel. És la diferència entre el que ingressem i el que gastem. I per solucionar-ho, una de les claus és vendre més del que comprem. En altres paraules: exportar més. I aquesta és una de les nostres fortaleses. A Catalunya hi ha les empreses en millor posició per fer-ho.

Som la Comunitat que més exporta de tota Espanya; tant, que exportem el doble que la segona, Madrid.

Una altra manera d'ingressar més del que gastem és atreure diners. I una forma de fer-ho és amb més turistes. Doncs Catalunya també és capdavantera en turisme, i en turisme, a més, de qualitat. Només a Barcelona, el nombre de visitants s'ha multiplicat per cinc en els últims 20 anys. I també, els que vénen, gasten més.

I no podem parlar de futur sense parlar de recerca i d'innovació. I en això Catalunya també és avui capdavantera. Gràcies als Governos socialistes, aquí s'inverteix en Recerca, Desenvolupament i Innovació el doble que quatre anys abans. En total tenim més de 20 centres tecnològics i parcs científics que són referència dins i fora d'Espanya.

Som, a més, el 25% de tota la producció industrial d'Espanya.

Per tant, tenim l'energia, els recursos i el teixit productiu per afrontar les dificultats que vénen.

Amb el lideratge adequat, Catalunya ha de marcar el camí de sortida de la crisi: ho hem fet abans i ho tornarem a fer. Perquè està en la nostra forma d'entendre la vida: esforç, creativitat i dinamisme.

I ho farem sense deixar pel camí ni un sistema educatiu que ha estat clau per la cohesió social, ni debilitant un sistema sanitari que avui és un dels millors d'Europa. Perquè l'educació i la sanitat actuals també formen part, avui, de la nostra identitat com a Catalunya.

Molts cops m'he preguntat per què, si Catalunya ha estat un motor per a la resta d'Espanya, si ha estat en l'avantguarda de les llibertats i dels drets dels que avui tots gaudim; per què existeix aquest grau d'anticatalanisme? Per què tenim una dreta espanyola tan feroçment anticatalana? Què és el que odien de nosaltres?

Com sabeu, durant els últims quatre anys el vot ciutadà em va confiar dirigir el Ministeri de Defensa. Per aquest motiu, he hagut de viatjar moltíssim i de vegades molt lluny.

I no han estat viatges agradables. M'ha tocat anar a llocs complicats:

- He estat a la frontera entre el Líban i Israel, on una muralla de cascos blaus de 35 països, mil d'ells espanyols, són el parapet contra la guerra;
- M'ha tocat visitar unes quantes vegades la Banya d'Àfrica i Uganda, per ocupar-me de Somàlia, un país devastat, un Estat fallit que viu una guerra des de fa dècades, de la qual s'aprofiten fanàtics i criminals.

En els seus mars, la Unió Europea tracta d'imposar una precària seguretat perquè transitin els bucs del Programa Mundial d'Aliments i treballin els pesquers.

- També he hagut de visitar el Txad, Haití, l'Afganistan... L'Afganistan és, de fet, el país que més vegades he visitat en la meua vida: 15 cops.

Tots ells són alguns dels països més pobres del món. I encara que són diferents entre si, tenen alguna cosa en comú: no tenen institucions que funcionin. I t'adones que sense institucions només existeix devastació, ruïna i barbàrie. On desapareix l'Estat de Dret, on desapareix la Política, apareixen els criminals. És la Política la que fa possible l'enteniment, el creixement i el futur.

També m'he *patejat* Espanya de dalt a baix. He estat a gairebé totes les províncies, més de 40, supervisant les instal·lacions militars, assistint a maniobres i exercicis de tropa i d'oficials.

I m'he creuat amb moltes persones, de tot tipus, i ni una sola m'ha deixat mai de parlar de Catalunya. Tots saben d'on sóc. I us puc dir que la majoria ens valora; que ens estimen com som.

Però també existeixen els anticatalans. Existeixen. Són la minoria, però n'hi ha.

I he arribat a la conclusió que hi ha dos tipus d'anticatalans.

Un d'ells és producte de la ignorància: aquest es cura obrint la ment, coneixent els altres, amb diàleg mutu i sincer.

Però hi ha un altre tipus d'anticatalans, molt més nocius: aquests són producte de la mala fe. Són els anticatalans de la dreta reaccionaria. Què és allò que els molesta tant?

La resposta me la va donar fa molt temps el meu avi: “repassa la història, Catalunya i els catalans sempre hem estat l'avenç, el progrés, l'avantguarda”.

I és cert. En relació a la resta d'Espanya, Catalunya sempre ha estat:

- un pas més a prop del desenvolupament econòmic;
- un pas més a prop de la democràcia;
- un pas més a prop de la llibertat;
- un pas més a prop d'Europa.

Precisament per això, seguia dient-me el meu avi, Catalunya molesta els cacics, els que s'aprofiten de l'endarreriment dels altres, els que volen controlar la gent fent servir la ignorància o les prohibicions, és a dir, a base de por.

Són pocs, però es troben a molts llocs.

- De vegades fan de tertulians, i bramen contra Catalunya i contra el català. Diuen que no al català i tenen una visió tan excloent de la seva Espanya que volen imposar només el castellà. I a tot arreu. Però és que Espanya té quatre llengües, no una. I això no és un problema, és una de les nostres grans riqueses. I nosaltres aquí

tenim la nostra llengua i la volem preservar, a més del castellà, que no corre cap perill a Catalunya.

- De vegades són polítics que podríem anomenar *politiquers*, i te'ls trobes a les places i als mercats recollint signatures contra l'Estatut o agitant la por contra qui és diferent, per aconseguir el poder.
- De vegades, fins i tot, porten toga, i te'ls trobes intentant imposar la seva ideologia amb sentències des dels més alts tribunals de l'Estat. Ho vaig explicar en un article amb Felipe González.

I és cert que això també passa en sentit invers. Aquí a Catalunya, alguns magnifiquen els més anticatalans, els deixen l'altaveu per poder dir que tots els espanyols són anticatalans.

No és veritat. En realitat, són pocs. Però són molt sorollosos i molt nocius per a la convivència.

I sabeu a què aspiren? Que Catalunya es desentengui d'Espanya. Per això els anticatalanistes s'entenen de meravella amb els que volen trencar.

Quan uns diuen “que se'n vagin”, els altres contesten “marxem”. Busquen el mateix: una Espanya fora de Catalunya i una Catalunya fora d'Espanya.

Trencar no és el camí. Trencar significa claudicar, perquè és l'argument fàcil de qui renuncia a convèncer els altres. Però és una drecera que només condueix al fracàs. Ho sabem tots: a Espanya li ha anat bé quan a Catalunya li ha anat bé; i a Catalunya li ha anat bé quan a Espanya li ha anat bé.

A mi m'han dit de tot.

Uns creien que m'insultaven dient-me catalana. A sobre, alguns em retreien que sóc “catalana i pacifista”:

- Sí, vull la pau com la majoria de la gent de bé, i sobretot, els que coneixem els efectes de la guerra.

- I sí, sóc catalana, i em sento molt honrada i molt orgullosa de ser-ho!

Altres aquí creuen que m'ofenen quan em retreuen que treballo a Madrid. Però és molt fàcil dir “Visca Catalunya” a Barcelona. Aquí a Catalunya és fàcil ser català. On també cal ser-ho, i exercir-ne, és on ens insulten.

Per això no em resigno i segueixo lluitant per allò en el que crec: crec en una Catalunya progressista, més forta, més forta en el que té de Catalunya i en el que té de progressista; que lideri una Espanya moderna i avançada en una Europa més capaç. I lluitaré per tot això.

No em resigno, com tampoc es van resignar tants catalans que han lluitat per aquesta terra al llarg de la nostra història.

Un d'ells va ser Josep Tarradellas, qui durant dècades d'exili va mantenir encesa la flama de la Generalitat i de l'autogovern català.

Van ser anys, vull recordar-vos, en els quals la nostra llengua estava prohibida, la nostra cultura era perseguida, i en què t'enviaven a la presó per reivindicar la llibertat.

Doncs bé, en aquells anys terribles, Tarradellas no es va rendir davant la dictadura. Però tampoc va claudicar davant l'independentisme.

Hi ha unes paraules seves del 1977, a l'hotel de France a Perpinyà, poc abans de tornar a Catalunya, que resumeixen la seva visió: “Catalunya té vocació d'autonomia, esperit independent, però no és separatista”.

Fins i tot en els pitjors moments de la nostra història, Tarradellas sabia que l'independentisme no era la via per a Catalunya, i mai va deixar de lluitar per allò en el que creia: per la nostra cultura, per la nostra llengua, per la nostra identitat, i per una Catalunya autònoma dins d'una Espanya democràtica i plural.

Com ell, la immensa majoria dels catalans no es van resignar. Quan van veure que se'ls negaven els seus drets, no van baixar els braços. Sabien que el

que reivindicaven era just, i que acabarien guanyant la lluita, amb esforç i amb perseverança.

I nosaltres, ara, hem de fer el mateix.

És veritat que tot és molt fosc avui al nostre al voltant.

Però hi ha un futur millor. I aquest futur passa per una Catalunya que sigui un altre cop capdavantera en el progrés, i que ho faci amb pas ferm a Espanya.

En tots aquests anys a Madrid, he tractat de lliurar certes batalles per Catalunya.

Unes batalles es guanyen:

- Tenim el millor model de finançament que ha tingut mai Catalunya en la seva història. El millor. Cal seguir avançant, però el que hem aconseguit és un gran pas. El PSC ha aconseguit que Catalunya tingui vuit vegades més capacitat financera que al 2001, quan governava CiU. En menys d'una dècada, vuit vegades més capacitat financera.
- També hem aconseguit que l'Estat inverteixi a Catalunya el doble que fa set anys. Avui Catalunya és la comunitat amb més inversió en infraestructures per càpita de tota Espanya.

Altres batalles es guanyen sols en part:

- Avui tenim un Estatut, que no és el 100% d'allò que volíem, però que li garanteix a Catalunya el millor autogovern de la seva història. I aquesta conquesta també porta el nom del socialistes.

I d'altres batalles es perden:

- Com va passar amb el Pla Hidrològic Nacional, l'any 2001, quan CiU va posar l'aigua de l'Ebre en mans del PP. Aquella batalla es va perdre. Però nosaltres no ens vam rendir i al 2005, gràcies a un govern progressista aquí, i a un govern progressista a Espanya, vam acabar guanyant.

Això demostra que les úniques batalles que no es guanyen són les que no es lliuren. I la lliurarem.

Aquest és el doble joc de CiU: posen cares llargues, s'indignen, i s'esquincen les vestidures cada vegada que el PP insulta els catalans.

Això sí, quan es tracta de buscar el poder; o quan sorgeix la més mínima ocasió de pactar, com ha succeït ara a Castelldefels o a Badalona, CiU se n'oblida. Com se n'oblidaria si guanyés Rajoy les properes eleccions generals.

- S'oblidaria que el PP va recórrer l'Estatut davant els tribunals;
- S'oblidaria que el PP va acusar Catalunya de robar a la resta d'Espanya;
- S'oblidaria que el PP va dir que l'Estatut el tutelava ETA;
- O s'oblidaria que el PP va dir que Catalunya espoliava l'arxiu de Salamanca. Fins i tot van batejar el carrer de l'arxiu com "carrer de l'espoli"
- S'oblidaria que el PP ha recorregut la immersió lingüística a la nostra escola.

La dreta catalana gesticula i entra en còlera, sobretot abans de les eleccions. I als quatre dies se n'obliden, callen i pacten amb la dreta espanyola.

CiU treu pit quan parla de Catalunya, de la pàtria i dels seus símbols. Però sacrifiquen l'essencial: s'obliden dels catalans.

Per això no em resigno que els catalans sols puguin escollir entre la dreta catalana i la dreta espanyola, perquè aquesta no és una elecció. És el mateix retrocés social, la mateixa política cruel en dues llengües diferents. Però la mateixa política.

Companyes i companys,

Vull encapçalar la candidatura del PSC per a les properes eleccions generals per Catalunya i pels catalans.

Vull encapçalar un projecte per a Catalunya que tingui els catalans i els seus problemes al centre de les seves prioritats.

Vull una Catalunya segura, on ningú tingui por a posar-se malalt perquè l'hospital més proper estigui a desenes quilòmetres.

Vull una Catalunya de futur, que ajudi els professors a dedicar tot el temps que necessiten als nostres fills.

Vull una Catalunya justa, en la qual aporti més qui més té.

Vull una Catalunya activa i dinàmica, que generi oportunitats, que doni espai a la innovació i que protegeixi i fomenti els emprenedors.

I, sobretot, vull respecte: que Catalunya sigui una terra de respecte dins, i que sigui respectada fora. I això no es guanya ni amb insults ni amb victimisme. Es guanya com sabem fer: amb esforç, ferma i tenacitat.

Em proposo encapçalar un projecte que afirmi el nostre catalanisme progressista, el nostre catalanisme social, el nostre catalanisme europeista.

I que afirmi la nostra visió de Catalunya, que no és patrimoni dels qui volen trencar; en una Espanya que no és patrimoni dels que ens volen sotmesos.

Vull una Catalunya i una Espanya plurals, conscients que la seva força, la nostra força, és la suma.

Mai em resigno. Mai em dono per vençuda.

I per aconseguir-ho, aportaré el més valuós que tinc: el meu entusiasme i el meu treball.

Però necessito el més important: l'entusiasme i el treball de tots vosaltres.

Moltes gràcies.